

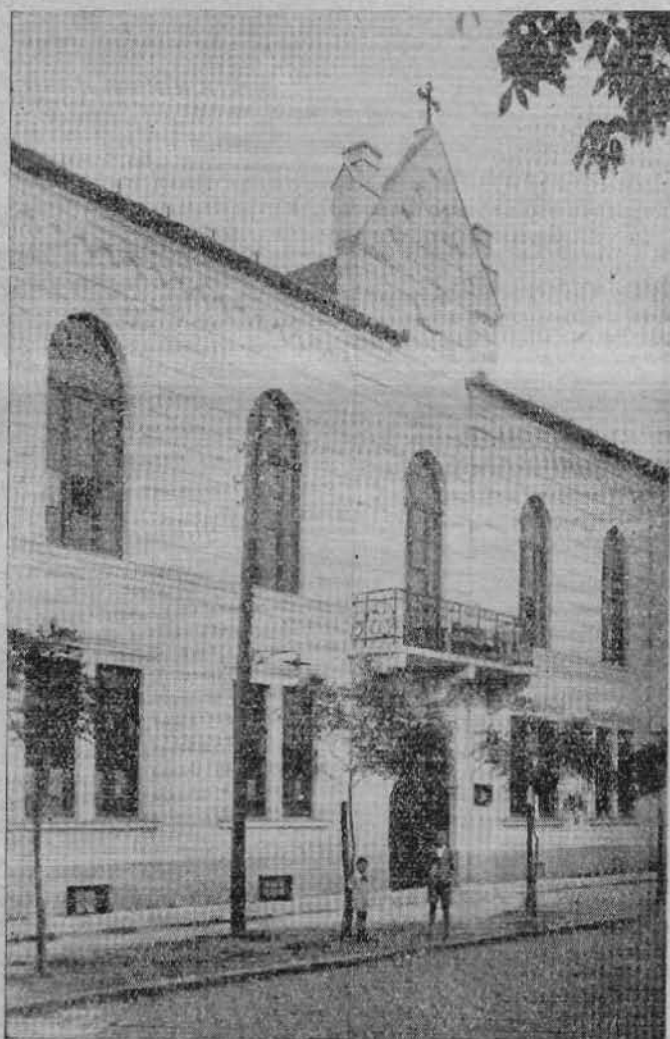

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. l. emelet.

A nyíregyházi kápolnánk, hol az Ur segítségével az idei évi konferenciát szándékozunk megtartani.

Igaz ember az: ki úgy tesz ítéletet és igazságot, hogy se másoknak ne ártson, se magát félre ne vezesse. (Ambr.)

Konferencia előtt.

Nálunk egy konferencián nem csupán imádkozunk és bibliát magyarázunk. A konferencia seregszemle és számadás is. Látni szeretnénk azt, hogy mit bizott reánk Isten és a ránk bízott munkát, hogyan végeztük el. Csak természetes, hogy a legtöbb esetben nem tulságosan vagyunk megelégedve magunkkal. Helyzetünk és önmagunk megvizsgálása alatt számtalan ki nem használt alkalom bukkan elő újra. De most már az ideje elmult, az alkalom tovatűnt.

Ezért mégsem akarunk most panaszkodni. Tanulni, okulni akarunk. Az alkalmas idő még nem mult el. Még tart a kegyelmi időszak. Tehát ne essünk abba a hibába, hogy az időnket meddő jajgatással pazaroljuk el, hanem lássunk az az idő és alkalom kihasználásához. „Légy erős és bátor”, mondja az Ur gyakran. Embertársainknak is mondjuk meg, hogy használják ki az alkalmat, mely könnyen és hamar elmúlik.

Jézus sokszor szólt nagy tömegekhez, de a legesodálatosabb munkáját mégis az egyes emberen végezte el. Ő nem sajnált egy egyszerű bűnös nővel, vagy más szegény elhagyatott vagy egyedül álló lelkekkel foglalkozni. Mi pedig gyakran azért nem haladunk előre, mert nem vesszünk észre valakit, akit a jó Atya ránk szeretne bízni. Az apostol észrevette Lydiát és általa még maig is emlegetett fontos munkát végezhetett el az Ur. Ha tehát komolyan előrehaladni akarunk, ne vessük meg, ne kicsinyeljük le az apró, semminek tetsző kis munkát. Egy szegény, elszomorodott magányos lélek megvigasztalása, felbátorítása nagyobb gyümölcsöt teremhet, mintha talán százakhoz szólnánk egyszerre.

Mennyi időt töltünk mi el azzal, hogy valakit meggyőzzünk arról, hogy

minden ember bűnös és hogy senki sem állhat meg a maga igazságában Isten előtt. Sokszor okozunk fájdalmat embertársainknak eme mi buzgóságunkban. És többnyire csak maguk felett siránkozó, szomorú embereket nyerünk. Az emberek elkezdenek túl sok időt magukra fordítani és állandóan csak rettegnék az elkárhozástól. Kiséreljük meg az embereket elhívásukra figyelmeztetni. Mi Isten gyermekei vagyunk a Jézus által. Elhívott minket Isten egy áldott csodálatos életre, amely Krisztus igaz követésében áll. Jézus nem magára gondolt, nem siránkozott saját nehéz élete felett, hanem ezt elfelejtve látta a szegény, szenvedő emberiséget és feláldozta idejét és életét érte. Ha készek vagyunk az Üdvözítőnk ezen áldozatos életében követni, nem marad gyümölcs nélkül fáradságunk.

Azt kell tennünk tehát, hogy megkeressük a magunknál szegényebbeket, betegbetteket és nekik szolgáljunk és éretjük hozzájuk áldozatot. Minő csoda fog ebben az esetben velünk történni! Nem csak nagy békesség, hanem csodálatos öröm fogja szívünket betölteni. Isten háládatos gyermekei leszünk, akik példaadásukkal, sokaknak lesznek örök áldására és örömére. Adja a jó Atya, hogy konferenciánk mindnyájunknak új bátorságot és erőt hozzon, hogy munkaterünkre visszatérve életünk gyümölcsöt teremjen.

— 0 —

A keresztyén közöny.

Annakokáért annál is inkább szükséges nekünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. Mert ha az angyaloktól hirdett beszéd erős volt és minden bűn és engedelmesség elvette igazságos büntetését: mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törődünk ily nagy idvességvel?

(Zsid. 2/1—3.)

Hallottakra figyelmeznünk kell. Miért is hallgatjuk Isten igéjét és miért is hirdetik? Miért is adja az Ur ez alkalmat és mi szükség azt kihasználni? És miért nem elég azt hallgatni, hanem arra figyelmeznünk is kell. Azt figyelmeznünk, nem leinteni, nem a fülünk mellett elengedni, hanem figyelni, megszivlelni. Mennyi ereje van bennünk a hallott igének? És figyelmeznünk-e arra? Miért kell figyelmeznünk? Hogy el ne sodortassunk. Életünk, egy tengeren uszó hajóhoz hasonló, mely az örökrév felé halad. Néha szép sima a tenger, máskor erősen hullámzó, majd viharos, néha alattomos jéghegyekkel találkozunk, vagy könnyen zátonyba ütközhetünk. Jöhet vihar, vagy a tengeren átfolyó áramlat, mely elsodor. Mit jelent, hogy elsodor? Odavész, ahová nem akarjuk. És mikor tudunk a helyes irányban maradni? Ha a fenti szavak szerint az Igére, mint egy iránytűre figyelmeznünk.

Mennyi alkalom van az elsodrásra, akár a bűn örvényére gondolunk, vagy más téves, helytelen utra, amely nem egyezik meg az Ur Jézus akaratával és utjával. Minden mód, eszköz, amellyel élünk, vagy érdekeinket szolgálni akarjuk, ha nem Jézus szerinti irány, — úgy egy elsodrás. Nem sodrott-e már életünk minket sokszor ily téves irányba? És nem éppen azért, mert nem figyelmeztünk arra az igére, amelyet az Ur Jézus oly szeretettel hallatott velünk?

Az ótestamentum szigorú törvényei határozott keménységgel hirdették a bűn bűnhődésének különböző formáit. Egyes bűnök büntetése a halál volt. Más bűnöké áldozat bemutatása, vagy a megtorlás elve volt. Szemet-szemért, fogat-fogért. Az ótestamentum népe nem ismerte Isten szeretetének oly közvetlen megnyilatkozását, mint az újtestamentum megismerői, kik az Ur Jézus Krisztusban az atyai szeretet oly közvetlen megnyilvánulását tapasztalhatták és tapasztalhatjuk mi is. Már most, ha az ótestamentum népének engedelmessége és bűne, így elvette büntetését: az a nép, mely ily közvetlen bizonyosságot nem szerezhett az atyai szeretetről, hiszen a hegyhez sem közeledhetett, mert félnie kellett, hogy tűz emészti meg őket és Mózeset küldték, mint közbenjárót: ha a nép így bűnhődött, mi történhet velünk, ha nem törődünk a hallott üdvösséggel? Mi módon menekedünk meg? Mennyi mindentől igyekszünk megmenekülni. Ehésztől, betegségtől, nélkülözéstől, nekünk kellemetlen emberektől, rossz szomszédától, a szegénytől, megvettetéstől. Valakinek, sok csalátfintasága miatt egy-egy helyen ég a talpa alatt a föld, elköltözik más helyre, hogy így meneküljön a szegyenkezéstől és gyalázattól. Ezt mind meg lehet tenni. És ezek a menekülések, látszólag sokszor sikerrel is járnak. Menekülnek a gondoktól a szórakozásba, társaságba, ezt is meg lehet tenni. De miként menekedünk meg mi az örökkévaló, igaz Isten ítélete elől, hogyha nem törődünk ily nagy idvösséggel? Talán évek óta, hétről-hétre halljuk a nagy üdvösséget, mely megjelent az Ur Jézusban minden embernek és nem sokat törődünk vele. Legfeljebb addig érdekel, ameddig halljuk, utánna visszasüllyedünk a magunk iszapjába. Még azok is, akik azt állítják, hogy az Urat akarják követni, azok is sokszor mily keveset törődnek e nagy üdvösséggel. Bizonyítékai. Mily sokszor nem fogadják az Ur szavát, mely azt mondja, hogy keressétek először Isten országát és az Ő igazságát. Vagy, mily gyakran oktalanul más dolgába avatkoznak, meglátva más szemében a szálkát de magukéban a gerendát nem látják. Mennyire nem akarják az Ur Jézustól megtanulni, hogy szelid és alázatos szívűek legyenek, hogy ezen keresztül találjanak lelküknek nyugodalmat, inkább a

harcos öngazság útján akarják békéjüket szolgáltni, pedig azt mondja Isten igéje: Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. (Jak. 1/20.) És mennyire az emberi befolyások alatt és titkos bűnökben élnek és nem engedik az Ur Lelkét teljesen urrá lenni életükben. Hány magát keresztyénnek mondó lélek előtt fontosabb a testi öltözet, mint a lelki, lényesebb a földi társaság, mint a mennyei. Oh, ezek mind, mind a nemtörődomség jelei. Hallják Isten igéjét, de nem törődnek az ily nagy üdvösséggel.

De akkor mimódon menekedünk meg, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel? Mi az, ami bátorságot adhat Isten igéjét fülünk mellett elengedni, szavával nem törödni, akaratára „nem“-mel, vagy „de mégis“-sel felelni? Nézzünk a szívünkbe, vizsgáljuk meg lelkünk mélyét, vajjon mennyit törödtünk a földiekkel és mennyit az Ur Jézusban adott üdvösséggel? Milyen kegyelem, hogy az Ur szeretete még figyelmeztet és ad kegyelmi időt elgondolni, hogy valóban ama nagy napon hogyan is menekedünk meg, ha hitetlenül hallgatva Isten igéjét, nem törődünk ily nagy üdvösséggel?

(Liebstöckl)

— o —

Konferencia Nyiregyházán.

Bethlehemről azt irták egykor a próféták, hogy — te Bethlem semmiképpen sem vagy a legkisebb Juda ezrei között. Ugyan ezt kell mondanunk Nyiregyházáról is. Ennek a városnak nemcsak több mint 60.000 lakosa van, hanem a mi magyar-honi misszióink legnagyobb gyülekezete is. Istennek különös kegyelme nyugodott eddig ezen a városon. Alig van a magyar földnek még egy olyan része, ahol az Evangelium olyan termékeny talajra talált volna mint itt.

Ha az Ur is úgy akarja, akkor f. hó 17—21-ig ebben a városban tartjuk meg a mi évi konferenciánkat. De többet szeretnénk, mint szokásos évi konferenciát. Minden formának, amely megmerevedett, halálos szaga van, mi pedig nem a halálnak, hanem az életnek a gyermekei kívánunk lenni. Azért szeretnők, hogy az idej konferenciánk az igazi lelki közösséget és kizárólag Isten dicsőségét szolgálja. Mi örömmel várjuk a mi megnagyobbodott hazánk missziós munkásait és a gyülekezetek kiküldötteit. A gyülekezetben komoly előkészületek folynak úgy lelkileg mint anyagilag a konferencia áldásos lebonyolítására. De Isten az ő nagyságos dolgait a legtöbb esetben egyének által kezdi. A konferencia fajsúlyát az Igével szolgáló lelkek, nemkevésbé a konferenciáért buzgón imádkozó egyének adják meg. Minden olyan szürke és unalmas lesz, hogyha a szokás bélyegét viseli magán, de minden új szint kap, hogyha lelket viszünk bele.

A nyiregyházi gyülekezet nemcsak adni, hanem kapni is akar. Sokat, nagyon sokat várunk Tőletek kedves prédikátor testvéreink. Várjuk Isten kijelentéseit, várjuk Isten titkos tanácsosait. Gondoljatok reánk imáitokban és jöjjetek hozzánk Róm. 1,9—12. alapján. A konferencia részletes programját majd idejében közöljük. A nyiregyházi gyülekezet nevében

Márkus József András
lelkipásztor.

A magas dicséret.

És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért, azaz egy negyed pénzt vet bele. Akkor előszólítván tanítványait monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, akik a perselybe vetettek vala. Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének: ez pedig az ő szegénységéből, amije csak volt, mind veté az ő egész vagyonát. (Márk. 12/41—44.)

Az Ur éppen egy komoly intést intézett azokhoz, akik a jámborságot csak ajkukra veszik, de nem viszik életükbe. És most ott ül Isten ládájával szemben és figyeli az embereket, akik adományukat bedobják. Ott jönnek az előljáró farizeusok, kik sok pénzt dobnak be. De ezt úgy tudják tenni, hogy az emberek lássák azt, amit bedobnak, mert azt illendően el kell ismerni, hogy ők mennyi pénzt adtak Isten dolgára. És ha ily érzülettel adták, — dacára az adomány nagyságának, — annak nem volt értéke. Adomány a fölöslegből, az nem áldozat. Az áldozat, olyan adomány, amelyben valamiről való lemondás van.

Jött egy szegény asszony özvegyi fátyolban. Hogy szegény, azt ruhájáról is lehetett látni. Mily öreg ruha volt, színehagyott és elviselt. Ila minket megkérdezett volna, hogy neki kell-e valamit adni, akkor mi készségesen azt válaszoljuk: — Ah anyóka, te szegénységedből nem adhatsz semmit. Ezt senki sem kívánhatja tőled. De nem. Az anyóka nem gondolkozott így. Azt gondolta: — Oly szívesen hoznék Isten számára áldozatot. Oly szívesen szeretném az Ő ügyét támogatni. A legkevesebb, amit Annak tehetek, ki oly sokat ad nekem, az, ha azt amin van, neki adom szeretből és hálából. Ezzel előhuzta erszényét. Milyen másképp nézett ez ki, mint a gazdagoké. Oly sovány és lapos, mintha nem volna benne semmi. Nem is volt az sok, ami abban volt. Csak két fillér. Ez igazán nem nagy összeg. És mégis nagy annak, akinek egész vagyona. Szinte szeretnénk visszatartani és mondani: Anyóka végy magadnak inkább kenyeret ezen a pénzen. De már ott cseng az adomány az Ur ládájában és a szegény asszony boldogan megy tovább. Adhatott valamit Istennek és ez vídammá és hálássá tette őt.

Akkor Jézus odahívja tanítványait. Ezt meg kell tudni a tanítványoknak: — Bizony mondom nektek, ez a szegény többet dobott az Ur ládájába, mint mindnyájan akik adakoztak. Mert azok a fölöslegükből adtak, ez azonban a szegénységéből mindent odaadott, amije volt. Vajjon a szegény asszony hallotta-e Jézus szavait? Vajjon hallotta-e, hogy Jézus őt ily dicséretben részesíti? Nem tudom. De meggyőződés, hogy régen tudja, hogy az Ur az ő adományát mennyire értékelte és miként olvasható e tette mindazon nyelven, amelyeken a biblia megjelent. Ha nevét nem is tudjuk, de mint a bibliai szegény özvegyet ismerjük.

Mily csodálatos, ahogy az Ur minden adományt, melyben a szív megnyilatkozik, értékelt. Így volt akkor is, mikor Mária nárdussal megkenté a Mester. Mikor Judás és azután a többiek is tékozlásról beszéltek, Jézus így szólt: Hagyjátok békében. Ő jót tett velem. Azt tette amit tehetett. Bizony mondom nekek, hol e világon az evangelium hirdettetik, arról is beszélni fognak, amit ez tett: Mi volt az, ami Mária adományát az Ur szemében oly becsessé tette? Talán az, hogy háromszáz pénznél is nagyobb volt az értéke? Nem. Nem ez volt. Hanem a szív tette értékessé. A szívnek alázatos, szerető odaadása. Hogyan áll ez a mi adományunkkal? Ez a legkomolyabb kérdés, mely a történetből felénk irányul. Egy bizonyos. Ugy amint egykor Jézus ott az Isten ládáját látta, hogy miként adakoznak bele, úgy lát Ó ma is. Ha valamit adsz, Jézus látja azt. De nemcsak az adományt, melyet adsz, hanem belenéz szivedbe és látja, hogy milyen gondolatokkal adod. Talán kelleetlenül, nem szívesen adsz, csak éppen azért, hogy megszabadulj egy kellemetlen helyzetből? Adsz az emberek előtt? Miként adsz? Szívélyes szeretetből az Ur iránt és az Ó ügyéért? És adományoddal a szivedet is odaadod?

Ah az adakozás Isten gyermekei számára is sötét fejezet. Némelyek megelégedésnek azzal, hogy nem adnak. Egyszerűen azt mondják, nem tudnak adni. Miért nem? Mert sokat fordítanak magukra. Ha sok feleslegest kell venni, a divat, nyalánság, vagy más sokat emészt, akkor természetesen az Ur ügyére nincs pénz. De éppen az a hiba, hogy először magunkra gondolunk. Először Isten jön. Ez az a nagy lecke, amelyre az Ur minket a miatyánkban is tanítani akar. Azért van ott elől a három nagy kérdés. A Te neved, a Te országod, a Te akaratod. Azt akarja mutatni, először jön Isten. Azután a saját ügyünk. Ha először azzal jövünk az Ur elé: — Szenteltesse meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, azután jöhetünk mi is ezzel a kéréssel: — a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk. Akkor nem enged hiányt szenvedni. Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát, a többi mind megadatik nektek.

Meggyőződés, hogy Isten gyermekeinek házában a jelen időben is azért van sokszor oly szükség, mert kérésükben és adományaikban, nem Istené az első hely.

Gondolod, hogy az a szegény asszony hiányt szenvedett mert utolsó filléreit Istennek áldozta? Bizony nem. Bizonyos vagyok, hogy azon a napon jött hozzá valaki, aki hozott neki valamit. Honnan tudom? Mert az ilyen történetet úgy a magam, mint mások életében is gyakran átéltem. Igazság és valóság: — A jókedvű adakozót szereti az Isten. (II. Kor. 9/7.) Nem akarnál te is ilyen dicső tapasztalatokra szert tenni? Isten segítsen minket, hogy megtanuljunk igaz adakozóknak lenni. Nem az emberekért, elismerésért, hanem szivünk is az adományon legyen és az Ur iránti szeretet nyilvánuljon meg abban.

(E. Modersohn u.: l. j.)

Szerkesztői rovat.

AKI A KONFERENCIARA Nyiregyházára szeretne menni, jelentse eme szándékát mielőbb Márkus prédikátor testvérünknek. Ellátásról és lakásról csak így tud majd gondoskodni. Közelebbi felvilágosítással az összes prédikátoraink szívesen szolgálnak.

DOBOS JÁNOS prédikátor néhány heti katonai szolgálat után ismét átvette munkáját a dombori kerületben. Szívől kívánjuk, hogy most hosszabb, békességes időt tölthessen gyülekezeteinek szolgálatában.

AUGUSZTUS MÁSODIK FELEBEN, miután szabaddá lett a Bácskába való beutazás, a szuperintendens meglátogatta a prédikátorokat és köszöntötte őket a velünk való egyesülésük alkalmából. Igen nagy öröm volt ez számára. Az ujvidéki gyülekezet ifjusága Szent István napján kirándulást rendezett Kátyra, ahová a szuperintendens is elment, hogy örvendezzen az ifjúsággal.

A KAPOSVÁRI GYULEKEZET áldásos ifjusági napot tartott augusztus 20.-án, melyen györkönyi és pécsi testvérek is részt vettek. Az igével Zimre Gyula györkönyi prédikátor szolgált, ki mélyen szántó igehirdetése során komoly szavakkal mutatott rá a teljes átadás szükségességére s annak áldásaira. A kaposvári gyülekezet pengető kara és györkönyi vendégeink énekszáma élénkitették a szép ünnepélyt.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.